

saa ikke, at Ministeren vil være i Stand til at belægge sine Udtalelser her, for saa vidt det vedrører mig og Socialdemokratiet, med Bevis. Der er god Sammenhæng i vor Stilling nu og det, vi sagde i 1921.

Saa har jeg kun et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Drachmann; jeg var allerede lidt inde derpaa. Det ærede Medlem forsvarede Industriens Ledere og sagde, at det, de vilde, var, at de vilde være fri for Værditold, og det var ogsaa rigtigt, sagde han, hvad jeg havde sagt, at naar man gik dem rigtig paa Klingen, sagde de: Ja, strengt taget ønsker vi at blive ved Toldloven af 1908; men, tilføjer det ærede Medlem, det, Industriens Ledere vilde, var en à jour Føring af Toldsatserne af 1908 efter de forandrede Prisforhold. Ja, det vilde de, men naar man gik dem rigtig paa Klingen — og det var netop Sagen —, saa vilde de alligevel, bortset fra, om en saadan à jour Føring var mulig, hellere beholde Toldloven af 1908 uforandret fremfor et Resultat paa Grundlag af det da foreliggende Toldlovsforslag, skønt Forholdet var det, saaledes som den højtærede Finansminister jo nu med fuldkommen Ret har fremhævet, at selve Udviklingen gennem Prisstigningen havde skabt en praktisk Toldreform — det kan ikke nægtes —, havde nedsat den Told, der var tiltænkt i 1908, betydeligt; Vægttoldsatserne betød faktisk omkring 1921—22 noget andet, end de betød i 1908. Alligevel foretrak Industriens Ledere, naar man gik dem rigtig paa Klingen, at bevare Toldloven af 1908 uforandret uden nogen à jour Føring.

Jeg tror, de stillede sig uklogt. Jeg tror, det var en overmaade stor Fejl, Industriens Ledere begik i 1920 og 1921 støttede af og støttende det konservative Folkeparti: at de slog sig paa Protektionismen. Det vendte jeg mig meget skarpt mod her i November 1921. Jeg sagde, det var det taabeligste, de kunde gøre, det var det dumme Ord, de kunde anvende, hvis de overhovedet vilde gavne deres egen Sag. Der blev den Gang, i 1920—21, holdt en Tale, som det konservative Folkeparti har slaaet meget stærkt op og lagt megen Vægt paa og stadig har vist tilbage til. Det var en Tale af daværende Landstingsmand Green, den nuværende Nationalbankdirektør, den blev holdt, tror jeg, ved Bidstrup Hegn. Jeg skal ikke af det tilfældige Sted, han holdt den, udlede noget om Talens Indhold, men klog var den ikke efter min Mening, og klogt var det ikke, at den konservative Presse stadig har henvist til denne Tale.

Det, at de Konservative paa det Tidspunkt, i 1920—21, blev ved at sige en eneste

Ting og kun den ene Ting: mere Toldbeskyttelse, det var det uklogeste, de kunde gøre, og det var ogsaa i Strid med, hvad selve det konservative Parti havde gjort. Nu brød det ærede Medlem Hr. Drachmann afgjort Staven over Værditolden og glædede sig over, at vi ikke er kommet længere, end vi er — vi er for saa vidt kommet meget langt gennem Luksusskatterne, det har Ministeren Ret i, men rigtignok paa den Maade, at vi har faaet højere Skatter derigennem, medens vor Mening med Værditolden var at faa lavere Toldskatter; men det ærede Medlem glædede sig over, at vi alligevel ikke er kommet længere. Maa jeg da gøre opmærksom paa, at selve det konservative Folkeparti i November 1920 paa sit Landsraadmøde indsaa, at der var god Politik i ikke afgjort at afvise Værditoldprincippet. Man vedtog paa et Landsraadmøde i November 1920 en Udtalelse, hvori følgende Ord fandtes: Tiden er inde til at tage under grundig Overvejelse, i hvor stort Omfang Vægttold kan afløses af Værditold. Det forstod det konservative Folkeparti i Efteraaret 1920, naturligvis paa Grund af Prisstigningen. I hvor stort Omfang — man erkendte altsaa, at i noget Omfang kunde det være praktisk og rigtigt, Spørgsmaalet er blot: i hvor stort Omfang, og det bør overvejes. Jeg tror, det var en meget stor Fejl, at man ikke førte denne Tankegang videre; hvis man havde gjort det, er det ikke godt at vide, om vi ikke kunde have naaet et praktisk Resultat. Det har vi imidlertid ikke gjort, og nu er Arbejdet, alt det Arbejde, der er blevet gjort, spildt.

At vi fra vor Side har været positivt medvirkende, ogsaa i Udvalg, har ønsket at være positivt medvirkende og ogsaa har været det, vil den ærede Ordfører for Venstre (N. P. Jensen) ikke benægte, og hvad han sagde, var da ogsaa vendt til anden Side. Det glæder mig; og jeg ved ogsaa, at den ærede Ordfører for Venstre aldrig vilde benægte det, fordi han ved, at der i vor Lejr var en meget oprigtig Interesse for at naa til et positivt Resultat, at vi arbejdede stærkt med, ja, at vi paa visse Punkter maaske ogsaa gik videre i Forhandlinger til forskellige Tider; end man fra visse andre Sider, der stod os nær, mente var særlig klogt, men vi gjorde det alligevel af Interesse for at naa et Resultat.

Nu er der jo ikke noget at gøre ved det. Det er alligevel endt negativt, og saa kan det ikke nytte, at den højtærede Finansminister nu erklærer, at det kun er under den forhaandenværende Situation, at Regeringen ikke anser det for muligt at gennemføre den samlede Toldreform, men